

Jeg kan sige, at jeg mærker en ret stor tilfredshed hos politiet og politiets organisationer med de økonomiske rammer og de ressourcer og det mandskabsantal, der i kraft af et stort flertal i Folketinget, inkluderet også de to store borgerlige partier, er skabt mulighed for at kunne gennemføre her for et halvandet års tid siden, og det er jeg selvfølgelig utrolig glad for.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslag nr. L 231 henvises til Boligudvalget, og at lovforslag nr. L 234 henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 136:

Forslag til folketingsbeslutning om øget retssikkerhed ved behandling af asylansøgninger i Flygtningenævnet.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 1/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Forslagsstillerne bag beslutningsforslaget ønsker, at der i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af asylsager gennemføres en række ændringer med henblik på at øge retssikkerheden ved behandlingen af asylsager i Flygtningenævnet.

Regeringen kan ikke støtte forslaget, kan jeg godt sige med det samme, fordi vi faktisk mener, at vi har et system, der fungerer godt, og at det tilgodeser retssikkerheden.

Forslagsstillerne ønsker bl.a., at der etableres en ankeinstans for Flygtningenævnet. Jeg vil gerne i den forbindelse slå fast, at asylansøgere i

dag behandles i to instanser, først i Udlændingestyrelsen og derefter i alle tilfælde af afslag på asyl i Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet er et domstolslignende organ, der er uafhængigt af regeringen. Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren, medmindre asylansøgeren selv har antaget en advokat. Asylansøgeren og advokaten har inden nævnsmødet mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale, ligesom de inden nævnsmøderne kan mødes under tilstedeværelsen af en tolk, der taler ansøgerens modersmål eller et sprog, denne behersker.

Under nævnsmødet har asylansøgeren og den beskikkede advokat mulighed for mundtligt at fremlægge sagen for nævnet. Der er tale om en meget grundig procedure såvel i Udlændingestyrelsen som i Flygtningenævnet.

Det er rigtigt, som forslagsstillerne påpeger, at Flygtningenævnets afgørelse er endelig. Men både Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet er som administrative instanser omfattet af de almindelige forfatningsretlige regler. Det betyder blandt andet, at såvel Udlændingestyrelsen som Flygtningenævnet er ansvarlige for, at de sager, styrelsen og nævnet behandler, oplyses på en forsvarlig måde. Hertil kommer, at Flygtningenævnet kan genoptage en sag, hvis der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der kan føre til en ændret vurdering af sagen.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at den nuværende ordning fungerer tilfredsstillende og retssikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Regeringen mener ikke, at der er behov for at indføre et treinstanssystem for behandling af asylsager. Det er svært at se, at en yderligere instans kunne give en større retssikkerhed end den eksisterende. Alle de garantier, der med rimelighed kan kræves opfyldt, findes allerede i den nuværende ordning. Indførelsen af en tredje instans ville også medføre en alt for langtrukket og unødigt ressourcekrævende sagsbehandling, og hvem skulle i øvrigt bedømme, om tredjeinstansens afgørelser er korrekte? En ny fjerde instans?

Hvad angår et andet punkt, nemlig forslaget om at ændre Flygtningenævnets sammensætning så de to ministerierepræsentanter erstattes af yderligere en repræsentant udpeget af Dansk Flygtningehjælp og en repræsentant udpeget af Advokatrådet, er det regeringens opfattelse, at den nuværende sammensætning af Flygtningenævnet tilgodeser de fundamentale retssikker-

hedsmæssige garantier, der skal være til stede i asylsagsbehandlingen, idet alle afgørelser på alle nævnsmøder træffes af et uafhængigt kollegialt organ, der er bredt sammensat.

Jeg må slå fast, at de medlemmer, der møder i nævnet, er uafhængige af det ministerium eller den organisation eller lignende, de repræsenterer. Medlemmernes, herunder ministerierepræsentanternes, vota i de enkelte sager er derfor udtryk for den enkelte persons egen indstilling og vurdering af den foreliggende sag. Der er således ikke tale om, som anført af forslagsstillerne, at ministerierepræsentanterne spiller en dobbeltrolle.

Det er regeringens opfattelse, at Indenrigsministeriet som det overordnet ansvarlige fagministerium fortsat bør være repræsenteret i nævnet, ligesom Udenrigsministeriet med deres repræsentanters ekspertise fortsat bør være repræsenteret. På den måde bevares den brede sammensætning af nævnet, som kan sikre en i alle henseender korrekt behandling af asylsagerne.

Hvad angår forslaget om, at Flygtningenævnet ikke længere skal have mulighed for at afvise dokumenter, så er det jo sådan, at den bestemmelse i øvrigt stort set ikke anvendes. Men man kan jo sige, at den kan tjene til, at man ikke på et helt unødvendigt grundlag forsøger at forhale en sag. Det er vigtigt at slå fast, at et dokument eller et andet bevismiddel i en asylsag ikke kan nægtes fremlagt i Flygtningenævnet, hvis der er en bestyrtket formodning om, at det fremlagte dokument vil have betydning for sagens udfald, og hvis den sene fremlæggelse af dokumentet er undskyldelig.

Dette betyder med andre ord, at Flygtningenævnet i praksis ikke vil nægte fremlæggelse af dokumenter, hvis fremlæggelsen er afgørende for vurderingen af, om asylansøgeren ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for asylrelevant forfølgelse. Flygtningenævnet udsætter således i praksis sager på f.eks. ægthedsvurderinger af dokumenter. Det beror imidlertid altid på en konkret vurdering af den enkelte sag, om en udsættelse skal foretages.

Jeg kan yderligere tilføje, at asylansøgeren oplyses om Flygtningenævnets mulighed for at afskære dokumenter, når de er til samtale i Udlændingestyrelsen. Men som sagt er det en bestemmelse, som i øvrigt stort set aldrig anvendes.

Forslagsstillerne har også foreslået, at skriftlig behandling i Flygtningenævnet skal begrænses til specielle undtagelsestilfælde. Jeg vil gerne slå

fast, at så godt som alle de spontane asylsager, hvor asylansøgeren er kommet til Danmark og har indgivet ansøgning om asyl, bliver behandlet på mundtlige nævnsmøder i Flygtningenævnet. Denne type sager udgør langt hovedparten af de sager, der behandles i Flygtningenævnet.

Et menneske kan imidlertid også indgive ansøgning om asyl i Danmark på en dansk repræsentation i udlandet. Der er så tale om en såkaldt ambassadesag. For at give et overblik over antallet af afgjorte ambassadesager i forhold til andre sagstyper afgjort i Flygtningenævnet, kan jeg oplyse, at Flygtningenævnet i 2000 traf afgørelse i 1.271 sager; 33 af disse var ambassadesager.

Det er korrekt, at ambassadesager i Flygtningenævnet som udgangspunkt behandles på skriftlige nævnsmøder. Årsagen til det er, at asylansøgerne jo ikke opholder sig i Danmark og derfor ikke kan afgive mundtlig forklaring. Asylansøgeren har imidlertid på ambassaden udfyldt et ansøgningsskema, der både indeholder oplysninger om asylmotiv og om den pågældendes tilknytning til Danmark. Ofte vil asylansøgerne i ambassadesager henvise til herboende familiemedlemmer for at sandsynliggøre deres tilknytning til Danmark. Disse referencer bliver efter den nuværende praksis inddraget i sagerne i betydeligt omfang.

Under Flygtningenævnets behandling af sagen får asylansøgeren som udgangspunkt beskikket en advokat, der normalt afholder møder med de herboende referencer for at oplyse sagen bedst muligt. Herefter indsender advokaten normalt et indlæg til nævnet til brug for nævnets afgørelser.

Der er altså tale om en meget grundig sagsbehandling, hvor de herboende familiemedlemmer også inddrages i sagen. Hertil kommer, at den skriftlige behandling i Flygtningenævnet af ambassadesager som nævnt kun er et udgangspunkt. Efter udlændingelovens regler er der således mulighed for, at ambassadesager kan behandles på mundtlige nævnsmøder, hvis det vurderes, at en forklaring fra et herboende familiemedlem på selve nævnsmødet vil være af afgørende betydning for sagens vurdering.

Endelig fremgår det af de indledende bemærkninger til beslutningsforslaget, at forslagsstillerne mener, at der er behov for, at asylansøgerne meget tidligt i det samlede sagsforløb får advokatbistand. Jeg har tidligere beskrevet den meget grundige procedure, asylsager undergives i såvel Udlændingestyrelsen som Flygtning-

genævnet. Denne meget grundige procedure betyder efter regeringens opfattelse, at der ikke er behov for at indføre en ordning, hvorefter der skal beskikkes en advokat for asylansøgerne allerede i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagerne.

Regeringen skal på den baggrund indstille, at beslutningsforslaget ikke vedtages.

Henrik Sass Larsen (S):

For Socialdemokratiet har en af de vigtigste prioriteringer på asylområdet været at nedbringe tidligere tiders lange sagsbehandlingstid, og det er ved at lykkes. Grundigt og sikkert nedbringer vi sagsbehandlingstiden fra borgerlige højder under Schlüter, hvor den i gennemsnit var op til flere år, til et endemål, som vi har inden for rækkevidde, hvor sagsbehandlingstiden i gennemsnit vil være 3-4 måneder.

Og lige præcis 3-4 måneder er faktisk et indirekte svar til dette beslutningsforslag, ligesom det er til befolkningen i øvrigt. Det er ikke papirusseriet eller stempelafgivningen, der tager tid. Det er efterforskningstiden og hensynet til den enkelte asylansøgers retssikkerhed, der optager sagsbehandlingstiden. Der foregår et grundigt og forsvarligt stykke arbejde i både Udlændingestyrelsen og i Flygtningenævnet.

SF's forslag vil imødegå den tendens. SF's forslag vil medføre katastrofalt lange sagsbehandlingstider uden nogen efter vores mening forbedrede retssikkerhedsmæssige konsekvenser. Derfor er vi uenige med forslagsstillerne i, at der er behov for endnu flere ankeinstanser. Den enkelte asylansøger får i dag en grundig procedure: asylsamtale, udfyldning af asylansøgningsskema med bistand af tolk og i sager, der ankes, med bistand af advokat til Flygtningenævnet. Der foregår efter vores opfattelse en fuldt ud retssikkerhedsmæssigt forsvarlig procedure.

Vi deler heller ikke forslagsstillerens holdning til, at ministeriets udpegede repræsentanter i Flygtningenævnet skulle udgøre et problem. De er personligt udpeget og er uafhængige af ministeriets holdning og modtager således ikke politiske instrukser fra ministeriet.

Vi er ligeledes uenige med forslagsstillerne i, at Flygtningenævnet ikke skal kunne afvise skriftlig dokumentation, selv om den ikke forinden er blevet forelagt Udlændingestyrelsen. Det er således, som ministeren også redegjorde for, at hvis oplysningerne er af afgørende betydning for den enkelte asylsag, ja, så skal de fremlægges i dag. Ordningen tager i dag sigte på at undgå,

at der kan spekuleres i bevidst udsættelse af sagen, og det synes vi er en velfungerende ordning.

Endelig deler vi ikke holdningen til, at Flygtningenævnets skriftlige behandling kun skal gælde undtagelsestilfælde. De bliver i dag hovedsagelig brugt ved sager, hvor ansøgning om asyl er sket i danske repræsentationer i udlandet, og hvor den enkelte asylansøger ikke er i landet. Til gengæld indkaldes allerede i dag f.eks. familie til ansøger også til Flygtningenævnets møder, som også ministeren redegjorde grundigt for.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Det bliver fremstillet fra hr. Henrik Sass Larsens side, som om det her forslag vil betyde et væld af forlænget sagsbehandlingstid. Det mener jeg objektivt forkert. Hvis man læser bemærkningerne, så står der faktisk, at dem, vi sigter til, er de klart få sager, hvor der er tvivl. Hvis man går procenterne igennem og ser, hvor mange der bliver tale om, så er det faktisk forholdsvis få. Der er i gennemsnit 14 pct., der får afvisning i Flygtningenævnet, og vi har så sagt, at det er dem, hvor der er dissens, hvor der er uenighed, og det er måske i virkeligheden 2-3 pct. i alt af alle asylansøgere.

Så vores intention er ikke, at det her skal være en generel procedure for alle, men vi har bragt det frem, fordi vi synes, det er utrolig vigtigt de steder, hvor der er tvivl. Så jeg vil godt spørge hr. Henrik Sass Larsen, om det ændrer den holdning, jeg oplevede som et ret grundlæggende udgangspunkt for Socialdemokratiet, at det her var mange. Det er i virkeligheden ganske få, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Nu foreligger der jo ikke nogen officiel dokumentation i forhold til Flygtningenævnet om, hvor mange steder og hvor mange gange der bliver indgivet dissens på nogle af tingene. Men et skøn er vel omkring 20 pct.

Og jeg mener, hvis alle de sager, som det jo vitterlig vil blive, skulle ankes til en tredje instans, så må det da medføre længere sagsbehandlingstid. Det kan jeg ikke se andet, det er da logik, uden at vi øvrigt kan få øje på, at det vil give en forøget retsmæssig sikkerhed. Så vi har

da svært ved at forstå, hvilken funktion det skulle have.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

De ca. 20 pct. tror jeg er rigtigt. Det er også det, vi har fået oplyst, at der er dissens. Det er så ud af de 14 pct., hvor der er givet afslag, og det giver så en ca. 2-3 pct., som i givet fald vil kunne anke.

Hvis man ikke kan forstå det med retssikkerheden i den her forbindelse, så er det, fordi det netop er de sager, hvor der er tvivl. De flygtningesager og asylsager, hvor der er tvivl, er som ofte ganske problematiske og ganske svære at dømme i, hvor spørgsmålet om bevis og troværdighed kan være meget svære at opveje over for hinanden.

De 20 pct., hvor der er dissens, er jo netop udtryk for, at Flygtningenævnet har været i tvivl, og det er der, vi siger, at så kan der være grund til, at der en anden instans, en anden person-sammensætning, der bedømmer denne her sag for at se, om tvivlen også er berettiget. Det er for os at se retssikkerhed.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Ja, ministeren er jo kommet med en lang redegørelse, og der var ikke meget i det, jeg var uenig i. Men derudover kan jeg på Venstres vegne fremhæve, at vi naturligvis ikke kan støtte forslaget alene af den grund, at vi jo tydeligt har tilkendegivet, hvad vor politik er i vort eget beslutningsforslag.

Vi ønsker helt i modsætning til hr. Knud Erik Hansen en smidigere og hurtigere sagsgang, og vi kan nu ikke få øje på, at sagsbehandlingstiden er blevet kortere, som hr. Sass Larsen var inde på, men det skal glæde os meget, hvis den bliver kortere. Det er efter vores opfattelse den allerbedste måde at dæmme op for det pres, der nu er på flygtningecentrene. Det skyldes jo netop, at sagsbehandlingstiderne er for lange, og at halvdelen af de asylsøgere, der kommer til Danmark, overhovedet ikke har noget asylgrundlag.

Til gengæld er jeg enig med hr. Sass Larsen i, at selvfølgelig fører en ankeinstans til en længere sagsbehandlingstid. Det er – jeg kan ikke huske, om hr. Sass Larsen sagde logik – men det er det i hvert fald.

Jeg går ud fra, at hvis asylsøgere skal have lov at anke, så skal det offentlige også. Så skal alle 3-2-sager såvel som 2-3-sager kunne indbringes for en højere instans. Og jeg går også ud fra, at

hr. Knud Erik Hansen er klar over, at det meget vel kan medføre, at nogle af sagerne falder ud til ulempe for klageren, for vi ved jo godt, hvem det er, der afgiver dissens. Det skal der nok ikke så meget fantasi til at forestille sig, medmindre hr. Knud Erik Hansen mener, der skal sidde tre fra Flygtningehjælpen i den øverste klageinstans.

Så vi kan ikke støtte dette forslag på nogen måde også under hensyn til det, ministeren har sagt, og jeg vil benytte lejligheden igen til stærkt at opfordre ministeren til at få gjort noget ved de sagsbehandlingstider. Det er helt uholdbart, som det ser ud i øjeblikket. Og ministeren har jo, i modsætning til den tidligere regering, fuld opbakning fra oppositionen til at forenkle klagevejene.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jamen det er klart. Selvfølgelig vil det forøge sagsbehandlingstiden for de personer, der kan anke, det er jo logik for alle. Så det er ikke dér, sagen står.

Det er klart, at vi er enige med Venstre i, at i det omfang man kan forkorte sagsbehandlingstiden i det tidligere led, skal man gøre det. Og det mener jeg også man kan gøre på mange andre leder, så vi i virkeligheden kan få den samlede sagsbehandlingstid ned og samtidig øge retssikkerheden.

Jeg vil godt spørge Venstre, om Venstre ikke mener, at dette faktisk kunne øge retssikkerheden. Asylsager er i en del tilfælde svære sager, hvor der godt kan være tvivl, hvor det at have en ankeinstans kan øge retssikkerheden. Det er jo det, der er vores ønske, vores forslag er ikke en kritik af det, Flygtningenævnet laver, vi har en fornemmelse af, at de normalt laver et meget godt, gedigent arbejde.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Der kan altid være tvivl i sager, men det er også vores indtryk, både ved at høre Flygtningenævnets formand, som vi besøgte for nylig, og ved at læse Flygtningenævnets årsberetning, at den tvivl kommer asylsøgeren til gode. Vi har fuld tillid til den ordning, vi har, og Flygtningenævnet er et domstolslignende råd.

Vi har netop for nogle år siden meget grundigt i Retsudvalget gennemgået argumenterne for og imod, at Ombudsmanden skulle ud af de konkrete Flygtningenævns sager. Når vi turde

det, var det netop ud fra det princip, at Flygtninge-nævnet kommer meget tæt på en domstols-proces, fordi dens kontradiktoriske proces også iagttages fra Flygtninge-nævnet, og der er mulighed for advokat osv., osv. Så vi mener, at det er rigtigt, at der her er et toinstansprincip, ligesom der er alle andre steder i dansk ret.

Stod det til os, var der sager, hvor man efter vor opfattelse – ligesom jeg forstår, det er i Sverige – udmærket kunne udsende asylsøgere efter første instans, og så kunne de eventuelt klage hjemmefra. Det er helt urimeligt, at sagerne kan føres ved to instanser, når det drejer sig om folk fra lande, som vi udmærket godt ved overhovedet ikke producerer flygtninge.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nu er der jo meget snak om instanser og om, hvor mange instanser vi har. Jeg synes, der er nogle misforståelser, når man siger, at vi har et toinstanssystem.

Vi har en administrativ myndighed, der kan afgøre en sag, og efterfølgende har vi så en mulighed for at gå til domstolene, og der har vi normalt en toinstanspraksis, således at man også kan anke en domstolskendelse.

Udlændingestyrelsen er en administrativ instans, der tager en afgørelse. Så kan vi sige, at hvis vi ophævede Flygtninge-nævnet til at være en domstolsinstans – det er jo normalt en administrativ instans – så ville normal praksis jo medføre, at man skulle have en ekstra domstolsinstans.

Så det, vi har nu, er i virkeligheden ikke i overensstemmelse med det, vi har som gældende praksis på alle andre områder.

Vi mener ikke i SF, at der er speciel grund til, at asylsøgere ikke skal have den samme sikkerhed, som danske statsborgere.

John Vinther (KF):

Med fremsættelsen af det her beslutningsforslag afslører SF en ganske særlig afart af logisk tankegang.

I bemærkningerne kan man se, at SF lægger vægt på, at det er en fordel med en kort sagsbehandlingstid. Det er jeg sådan set fuldstændig enig i. Men med det udgangspunkt er det jo besynderligt, at SF fremsætter en scribe forslag, der alle uden undtagelse i virkelighedens verden vil medføre en markant længere sagsbehandlingstid.

Så kan det godt være, at det er SF's opfattelse, at det her i virkeligheden kun skal gælde for en 2-3 pct. af alle sagerne. Det forsøger SF at dæmpe op for ved i bemærkningerne at skrive, at det er tanken, at ankeinstansen skal give lov til at anke, hvis den vurderer, at der er rimelige udsigter til, at en ankesag vil føre til et positivt resultat for klageren. Det er sådan nærmest direkte taget fra bemærkningerne.

Jeg fristes til at spørge hr. Knud Erik Hansen, selv om jeg ikke tror, at hr. Knud Erik Hansen kan svare, men jeg spørger alligevel: Hvordan skal ankeinstansen kunne træffe den beslutning uden at behandle anken? Og hvis hr. Knud Erik Hansen mener, at ankeinstansen kan træffe en sådan beslutning uden at behandle anken, betyder det så ikke, at ankeinstansen samtidig vil gøre sig selv inhabil, for hermed har den jo indikeret, hvad en afgørelse vil lyde på? Det er for nu at sige det ligeud og uden omsvøb det rene volapyk.

På dette område, som på andre områder i beslutningsforslaget, indlægger SF nogle forkerte forudsætninger, og når man indlægger forkerte forudsætninger, så når man altså også til en forkert konklusion, og det er i virkeligheden det, beslutningsforslaget er udtryk for. Lad mig pege på enkelte af dem:

Man skriver i bemærkningerne, at Flygtninge-nævnets afgørelse efter gældende regler ikke kan ankes til domstolene, og man bruger så udlændingelovens § 56, stk. 7. Det er rigtigt, og det er forkert. Bestemmelsen og Højesterets praksis må forstås således, at domstolene ikke kan pådømme, ikke kan gå ind og ændre Flygtninge-nævnets bevisbedømmelse, men processuelle fejl kan domstolen altså godt pådømme. Så det er en forudsætning, der ganske enkelt er forkert.

Med hensyn til spørgsmålet om skriftlig dokumentation så får SF det nærmest til at lyde, som om det er noget, man i stort tal afviser. Det er det ikke. I virkelighedens verden er det et fåtal af sager, hvor man afskærer skriftlig dokumentation, nemlig de meget få sager, hvor det ingen som helst praktisk betydning har.

Det er heller ikke sådan, som SF lægger op til, at mange sager er underlagt skriftlig behandling, tværtimod er det et fåtal af sager, og det er logisk nok de sager, der ikke kan behandles mundtligt, alene af den meget simple årsag, at asylsøgeren ikke er til stede her i landet.

Det er en gang vås og volapyk. Det er forkerte forudsætninger, og dermed når man også til den forkerte konklusion, og det er på trods af de me-

get pæne ord om at nå til en kortere sagsbehandlingstid et forslag, der vil medføre det stik modsatte resultat.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, jeg skal lade være med at starte en diskussion om, hvem der siger mest vås og volapyk, men jeg kunne næsten være fristet til det.

Det er klart, at når vi siger en kortere sagsbehandlingstid, så er der mulighed for, at man på anden vis kan forkorte sagsbehandlingstiden. Det er jo den diskussion, vi har om Flygtningenaævnet, om Udlændingestyrelsen. Der er rige muligheder for på anden vis at forkorte sagsbehandlingstiden.

Det er utrolig lang tid, det tager. Vi vil stadig væk arbejde for, at man kan få en kortere sagsbehandlingstid, men vi vil også arbejde for, at systemet bliver således, at i de tilfælde, hvor der er brug for en retssikkerhed, er den i orden, og det er det, vores forslag går på.

Det er jo ikke unormalt, at man godt kan have en instans, der forbedrer sagen og afgør, om sagen kan bringes videre. Det gør Højesteret jo også. Og det er det, vi beder om. Det, der er det afgørende her, er, at vi har som et kriterium, at hvis der er dissens, skal man have mulighed for at bringe sagen videre. Det andet er en slags ekstra foranstaltning.

Med hensyn til det med skriftligheden og nye oplysninger så er jeg klar over det. Det er ikke det store praktiske problem, men det er for os at se en ret, som vi synes man bør give asylansøjerne.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Ja, det bliver naturligvis nærmest lidt pinligt, hvis jeg er nødt til at læse op af forslagsstillernes eget forslag.

Jeg er enig med hr. Knud Erik Hansen i, at man på andre måder kan nedbringe sagsbehandlingstiden, men hr. Knud Erik Hansen og SF har åbenbart været af den opfattelse, at det lige netop er de tiltag, der er her, der kan være med til at nedbringe sagsbehandlingstiden. I hvert fald står der i bemærkningerne, at en forbedring af retssikkerheden alt andet lige vil være med til at mindske behovet for anvendelse af ankeinstansen, og at det er væsentligt, idet det for alle er en fordel med en kort sagsbehandlingstid.

Man mener åbenbart, at det er de her tiltag, der kan nedbringe sagsbehandlingstiden, og det er vås.

Så bemærkede jeg, at jeg fik en eller anden form for svar på mine spørgsmål om, hvorvidt en ankeinstans ikke ville gøre sig selv inhabil ved at gå ind og vurdere udfaldet af en sag på forhånd. Det var en eller anden form for svar. Det var ikke et forståeligt svar, men det kan jeg i grunden godt forstå at det ikke var.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

På ét punkt kan vi da godt blive enige, for det er da rigtigt, at det her forslag vil forlænge sagsbehandlingstiden for de personer, det drejer sig om. Det er jo logik. Det er der ingen tvivl om. Det skal vi ikke stå og bruge tid på.

Men andre tiltag – det har vi også tidligere behandlet i Folketinget, nemlig et forslag om, at asylansøgere tidligt kan få en advokat ind, som dermed kan bistå til en øget retssikkerhed – kan jo også være med til at sørge for, at sagerne er klare og dermed også får en lettere gang gennem systemet. Det samme med dette forslag om øget retssikkerhed, og det er jo det, vores bemærkninger går på.

Det er ikke det konkrete forslag, der ligger her. Det her forslag vil klart forøge sagsbehandlingstiden, men det betyder ikke, at man ikke på andre måder kan få en kortere sagsbehandlingstid, og det vil vi stadig væk arbejde på.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti må vi nok indrømme, at vi ikke ser det her forslag som de vises sten – mildt sagt. Vi synes ikke, at der er behov for, at vi gør det nemmere at få asyl i Danmark. Og det er jo reelt SF's bagtanke, når de fremsætter forslag, der på en række punkter gør det bedre og nemmere for asylsøgere at få advokatbistand, at få en ankeinstans osv., osv.

Derfor er vores grundholdning et nej tak til det her forslag. Vi synes, at der i dag er tilstrækkeligt med ankemuligheder, måske er der i virkeligheden for mange. I virkeligheden går der for lang tid fra en person søger asyl, til vedkommende får afgjort sin sag.

Problemet ved det er ikke bare, at det danske samfund påføres mange omkostninger. Problemet er også, at det på sigt for den enkelte asylansøger, som er berettiget til at få asyl, får den betydning, at det tager lang tid, før det afgøres, om den enkelte kan få asyl eller ej. Det er grundlæg-

gende problematisk. Det er også, fordi der går så lang tid, at vi ser nogle af de meget kedelige skæbner, f.eks. Uma-sagen og andre sager, som gør, at den enkelte asylansøger får problemer.

Der er nogle grundlæggende ting, som ligger i det danske samfund her, som får den enkelte til at tro på, at man kan få asyl, tro på, at man kan få familiesammenføring eller andre ting. Det gør så, at skæbnen bliver desto mere alvorlig i det tidsrum, hvor det foregår, for når afgørelsen så kommer, og hvis afgørelsen er et nej, så har vi miseren, så har vi problemerne for det enkelte menneske, som skal udvises af landet. Så vi synes faktisk, at det her forslag går i den forkerte retning.

Vi er også enige i den kritik i forhold til sagsbehandlingstiden, der har været fremsagt her fra talerstolen både af Venstre og De Konservative, for vi kan ikke se det anderledes, end at en ekstra ankeinstans også gør det ekstra muligt for den enkelte at fortsætte en sagsbehandling.

Vi skal huske på, at der er advokater, som tjener ganske store summer i det danske samfund ved at behandle den slags asylsager, trække dem i langdrag, opstille nogle fine mål, alt sammen noget, der gør, at den enkelte person tror på, at vedkommende kan få asyl, tror på, at vedkommende fortsat kan opholde sig i Danmark.

Noget af det, der også bør ses på, er, om de store advokatregninger, der ligger her, som ikke alene belaster den enkelte, men selvfølgelig også samfundet som helhed, er noget, der kan gøres noget ved, og om en begrænset mulighed for at fortsætte en sag bør være til stede i stedet for at forbedre mulighederne, som SF lægger op til.

Generelt kan vi ikke støtte det forslag, som SF har fremsat. Vi synes, at det trækker i den forkerte retning, og vi håber ikke, at det kan blive vedtaget. Vi håber heller ikke, at regeringen på sigt vil gå ind for noget af det her.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg bliver nødt til at rette en misforståelse. Vores intention med forslaget er ikke at starte en diskussion om, hvorvidt det skal være nemmere at få asyl, men at vi får en retfærdig behandling af sagerne efter de regler, vi har. Så kan vi bagefter diskutere, om kriterierne for de regler er rimelige. Det er vores ønske, at det bliver retfærdigt.

Så er det jo rigtigt, og det er jeg da enig med hr. Peter Skaarup i, at i nogle tilfælde er det problematisk, hvis en sag tager meget lang tid, hvis folk falder til, og hvis de så får et afslag og sen-

des tilbage. Det er klart, at det er et problem, hvis det er tilfældet.

Vi har lagt op til, hvis det kan hjælpe lidt, at det kunne være, at vi i stedet for en domstol skulle lave et ankeflygtningenævn, for der kunne man måske lave en hurtigere afgørelse. Det synes jeg kunne være en relevant overvejelse, for der er klart, at her er en problematik, som man kan tage i betragtning.

Så forstod jeg ikke rigtig hr. Peter Skaarup, og det vil jeg gerne spørge om: Jeg forstod, at man måske i begrænsede tilfælde kunne åbne op. Det, vores forslag går på, er, at i de få tilfælde, hvor vi oplever, at der er berettiget tvivl, skal man kunne anke. Var det det, hr. Peter Skaarup tænkte på?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Nej, jeg tror ikke helt, hr. Knud Erik Hansen fangede, hvad jeg sagde.

Det, vi siger i Dansk Folkeparti, er, at vi får nogle meget ulykkelige menneskeskæbner ud af, at tiden, fra at de søger asyl, til at sagen bliver afgjort, er så lang, som den er i dag. Og det er den nuværende regerings ansvar, at sådan er sagerne. Sådan har det været i lang tid, og sådan er det fortsat. Det er hovedproblemet.

Det, vi så siger, er, at SF's forslag jo ikke gør, at sagsbehandlingstiden bliver kortere. Det er meget svært, hvis hr. Knud Erik Hansen har det ønske, at læse det ud af forslaget. Det må jeg indrømme. At gennemføre de fire ting, som det her forslag indeholder, og som gør lovgivningen vedrørende asylsøgere mere liberal, kan aldrig gøre sagsbehandlingstiderne kortere. De kan ikke blive sat ned på baggrund af det forslag, som SF er kommet med.

Så hr. Knud Erik Hansen har forstået det ret, når vi siger, vi er kede af, at der går så lang tid, og at der derfor kommer nogle ulykkelige menneskeskæbner ud af det, men vi er arge modstandere af at gøre det mere liberalt, som SF lægger op til, og dermed gøre det endnu værre for de mennesker, det handler om.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg skal forsøge mig med lidt matematik. Hvis 2 pct. får en sagsbehandlingstid, der er 6 måneders længere – nu ved jeg ikke, om det bliver 6 måneder – og 98 pct. får en sagsbehandlingstid, der er 1 måned kortere, hvorledes bliver så den samlede sagsbehandlingstid? Den bliver for mig

at se kortere. Det er jo for de 98 pct. eller 97 pct. eller 96 pct., vi virkelig kan forkorte sagsbehandlingstiden, hvis vi gør noget.

Det er jo ikke det her forslag, der virkelig for alvor rækker og ændrer den samlede sagsbehandlingstid, og det synes jeg er en misforståelse af det her forslag. Det her forslag ændrer på, at i de tilfælde, hvor der er tvivl, er der nogle, der kan få behandlet deres sag en ekstra gang efter de principper, vi normalt har i en retsstat, og det er det, der er vores ønske.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må indrømme, at jeg synes, der er noget galt med hr. Knud Erik Hansens hovedregning. Når man gør det mere liberalt, når man gør det nemmere at få ekstra bistand, ekstra anke mulighed, kan det ikke være anderledes, end at sagsbehandlingstiden risikerer at blive længere.

Jeg kan ikke dokumentere det, for det har jo ikke virket endnu, og jeg håber heller ikke, det kommer til det, men jeg kan ikke se det anderledes, end at det vil gøre det sværere at få gjort noget ved sagsbehandlingspuklen, som jo er enorm.

Vi ser i øjeblikket, at der er kaos ude på asylcentrene. Der kommer en evig tilstrømning. Schengen har gjort det værre. Hvorfor ikke sørge for, at sagsbehandlingstiden bliver kortere i stedet for længere, som der lægges op til?

Vi vil gerne være med til at gøre det godt og rimeligt for asylsøgerne at få behandlet deres sag på en hurtig måde. Vi vil ikke være med til at forlænge sagsbehandlingen i det uvisse, og det er jo desværre det, der bliver tale om, og hvor kvikke, dygtige advokater er de sikre vindere. SF plejer ikke altid at være så glade for dygtige advokater, der tjener store penge på det her, men det er det, forslaget vil medføre på lang sigt.

Anden næstformand (Henning Grove):
Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte det forslag, der ligger her. Det er ikke nogen automatisk afvisning, vi kommer med. Vi gør det i hovedsagen, fordi vi faktisk selv har været med til at foretage de forenklinger af asylbehandlingsproceduren, som er grundlaget for den nugældende ordning. Vi har f.eks. været med til at afskaffe muligheden for at anke til Ombudsmanden, og

derfor mener vi faktisk, at det system, vi har nu, er forsvarligt, og vi mener også, at det er retssikkerhedsmæssigt ordentligt.

Vi har i virkeligheden et treinstanssystem herhjemme, hvis vi betragter den første screening ved ankomsten, hvor Dansk Flygtningehjælp kan afgøre, om det er en åbenbart grundløs sag eller ej, som den første prøvelse af den asylansøgendes sag. Derefter har vi den almindelige udlændingestyrelsesag, som bliver anket til Flygtningenævnet ved alle afslag, og desuden har vi altså en mulighed for at genoptage sagen i Flygtningenævnet, hvis der kommer nye oplysninger. Den mulighed foreligger stadig væk og bliver af og til anvendt.

Jeg er helt sikker på, at hvis man gennemfører en yderligere ankeinstans i forbindelse med asylsagsbehandlingen, så kan man ikke undgå, at nogle sager kommer til at trække meget i langdrag. Hurtighed er også en slags retssikkerhed, selv om jeg vil medgive, at det vigtigste er, at der er en ankeinstans, hvor man kan anke den første afgørelse, og der mener jeg især, at skridtet mellem Udlændingestyrelsens behandling af sagen og Flygtningenævnet er den vigtigste ankeinstans, vi har.

Jeg er lidt ubehageligt berørt over den ordlyd eller de betegnelser, som SF i deres forslag har brugt om Flygtningenævnets sagsbehandling. Jeg synes, det er kedeligt, at man om et nævn, som er bestykket med folk, man må formode tager deres arbejde alvorligt, skriver: tvivlsomme vurderinger, magtbrynde. Den slags ting synes jeg man skal have særdeles godt belæg for at skrive. Man kan jo risikere, at det er personer, som faktisk føler sig voldsomt beklippet på deres hæderlighed, som får disse betegnelser på sig, og det synes jeg at seriøst parti som SF skulle holde sig for gode til.

Så vi mener faktisk, at det nuværende system er ordentligt, og at det er retssikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Selvfølgeligt kan det uden tvivl blive bedre, og der vil jeg godt pege på noget af det sidste, der står i SF's forslag, hvor de nemlig har beskrevet, hvordan flygtninge-/asylsagsbehandlingen er i andre lande.

Der nævnes lande, hvor man har tre instanser, lande, hvor man har fire instanser, nogle, hvor man har indblandet det politiske niveau, hvilket jeg så sandt for dyden ikke håber, at Socialistisk Folkeparti vil foreslå her i landet, og lande, hvor man også har mulighed for at appellere til de normale domstole.

Vi deler system med lande som Irland, Schweiz og Norge og Sverige, altså vores to nabolande i Norden, og det turde ikke være nogen dårlig anbefaling for, at det system altså kan være hæderligt og ordentligt.

I virkeligheden leverer Socialistisk Folkeparti med deres opremsning af, hvordan systemet er i de forskellige europæiske lande, det allerbedste argument for at få fælles regler i EU på det her område. Der bør nemlig være fælles regler for, hvordan vi behandler asylansøgninger i de forskellige lande, og jeg ville gerne have, at det var noget, som kunne fremgå af SF's forslag, at det i høj grad var ønskeligt, at man lavede fælles minimumsregler for asylsagsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil da godt straks sige, at hvis bemærkningerne til beslutningsforslaget kan forstås på den måde, som fru Elisabeth Arnold beskrev det, og som om det var en generel beskyldning mod Flygtningenævnet om, at de gjorde et dårligt arbejde, vil jeg godt sige klart, at det er det ikke. Når vi siger magtbrynde, så henviser vi til en praksis, som jeg har forstået man efterhånden faktisk har ændret, men på det tidspunkt, hvor nogle af sagerne blev rejst, var der nogle meget korte beskrivelser, som for os at se var magtbrynde, og der var konkret henvist til en bestemt praksis.

Når jeg her har sagt tvivlsomme afgørelser, er det ikke nødvendigvis, fordi det er mennesker, der sidder og laver noget tvivlsomt og lyssky, men når det er svære sager, kan det være tvivlsomt, om man nu rammer rigtigt. Så hermed være sagt, at det ikke er en anklage mod de personer, der sidder i Flygtningenævnet.

Men jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold, for det er jo meget en diskussion om instanser – når nu fru Elisabeth Arnold nævnte Ombudsmanden, vil jeg sige, at vores forslag slet ikke går på Ombudsmanden, for Ombudsmanden kan jo ikke gå ind og vurdere sagerne – hvorfor asylansøgere skal have en anden praksis end andre? Normalt har man mulighed for at anke til en domstol i to instanser, og her har man højst én.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det blev ved udlændingelovens oprindelige vedtagelse i 1983 besluttet at etablere et dom-

stolslignende organ, som ikke havde noget med det politiske system at gøre, og som ikke var underkastet en ministers forgodtbefindende, altså en instans, som lå uden for det administrative system, her Udlændingestyrelsen. Man trak altså afgørelsen væk fra det politiske system. Det er en meget, meget, meget vigtig afgørelse for disse sager her. Ved den lejlighed etablerede man Flygtningenævnet, som skulle være et domstolslignende organ.

Når man valgte et domstolslignende organ og ikke selve domstolene, var det selvfølgelig for at skåne domstolene for også disse sager. Det svarer altså til et arkenavn eller en anden form for udenretlig afgørelse, som man kan foretage.

Det er en politisk beslutning, man tog i 1983. Så vidt jeg husker, var SF fuldstændig enig i den beslutning, at det ikke skulle være i det almindelige retssystem, alle disse sager skulle afgøres. Så vidt jeg husker, var SF også for den ændring dengang, men jeg kan selvfølgelig huske forkert.

Jeg kan ikke huske, om der var andre spørgsmål. Hvis der var, må hr. Knud Erik Hansen gentage dem.

(Kort bemærkning)

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil lige kort sige, at det da er klart, vi er enige i, at vi ikke skal have et system, der er politisk infiltreret. Når det er nævnt, at det er sådan i nogle af de andre lande, er det så sandelig ikke nævnt som eksempel til efterfølgelse.

Vores forslag går heller ikke på, at vi skal have et andet organ end Flygtningenævnet. Det er faktisk vores opfattelse, at det er et godt organ og en god måde at anke på efter den administrative afgørelse i Udlændingestyrelsen og i det her tilfælde måske endda også bedre end en domstol.

Normalt har vi jo en praksis, hvor vi siger, at hvis man får en afgørelse fra en administrativ instans, kan man gå til en domstol. Hvis Flygtningenævnet er domstolen, er det første instans. Men så er det normalt sådan, at man faktisk kan anke en domstolskendelse til en højere instans, fra byretten til landsretten. Det er jo det princip, man afviger for asylansøgere, og det er det, vi har svært ved at forstå: at asylansøgere ikke skal have den samme retssikkerhed, som vi ellers har i en retsstat som Danmark.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det bliver jo meget nemt en strid om kejserens skæg. Jeg opfatter Flygtningenævnet som en ankeinstans, hvor man anker en en gang truffet administrativ afgørelse, nemlig den, der bliver truffet i Udlændingestyrelsen, til Flygtningenævnet, og sådan opfatter jeg det.

Men jeg synes, vi skal følge de diskussioner, der kommer til at foregå i EU, om, hvordan et godt europæisk asylbehandlingsystem skal se ud. Der diskuteres man netop, hvor mange ankeinstanser der skal være, og hvad det er for nogle typer af organer, der kan stå for den rette uvildige behandling af asylsager.

Jeg kan ikke afgøre det her, og det med at føre parallellen fuldstændig ud til det almindelige retssystem tror jeg er en linje, som ikke holder, men hr. Knud Erik Hansen må jo have sin egen mening om, hvordan det er. Jeg er ikke selv jurist, så jeg kan ikke vurdere, om det er en sammenligning, som er fuldstændig grebet ud af luften.

Jeg opfatter Flygtningenævnet som en ankeinstans for den beslutning, der er truffet i Udlændingestyrelsen, og derved er der en ankeinstans. Endvidere kan sagerne yderligere genoptages, hvis der kommer nye oplysninger.

Anden næstformand (Henning Grove):
Fru Jette Gottlieb som ordfører.

Jette Gottlieb (EL):

Da vores ordfører på området, hr. Søren Søndergaard, ikke kan være til stede, vil jeg fremføre følgende:

Enhedslisten kan godt give sin støtte til forslaget. Det er vores opfattelse, at retssikkerheden i asylsystemet lader en del tilbage at ønske. Et af områderne drejer sig om Flygtningenævnet og dets funktionsmåde. Grundlæggende er problemet, at man har lavet et system, som bliver fremført for offentligheden, som om det er helt i overensstemmelse med den almindelige retstradition, men det er det jo ikke.

Der er ikke, som det hævdes i dag, tale om et toinstanssystem, og det er det efter vores opfattelse heller ikke med de argumenter, som fru Elisabeth Arnold kom med. Det ville have været tilfældet, hvis asylsøgerne under sagens behandling i Udlændingestyrelsen blev udstyret med den juridiske opbakning i form af en advokat, sådan som Enhedslisten har stillet forslag om. Men det er jo ikke tilfældet i dag.

Hvis det havde været tilfældet, ville det give lidt bedre mening at tale om, at Flygtningenævnets afgørelser skulle man acceptere som endelige og afgørende, men som det er i dag, er det begreb, man er blevet nødt til at bruge, jo snarere det domstolslignende.

Det er noget miskmask, og selv om Højesteret har anerkendt, at nævnsafgørelser er endelige, så er det efter vores opfattelse meget uheldigt at have et system, som reelt ikke indeholder to instanser, ikke mindst i sager, hvor det kan dreje sig om liv eller død for de involverede personer.

Vi er som sagt generelt positive over for forslagens tanker om at forbedre retssikkerheden og skabe en ankeinstans for afgørelser i nævnet, når nu det ikke er muligt at få flertal for at gøre Udlændingestyrelsens behandling af sagerne til en reel førsteinstansbehandling.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte SF's beslutningsforslag.

Vi mener, at Flygtningenævnets behandling af asylansøgninger er fuldt forsvarlig, og set ud fra et retssikkerhedssynspunkt, at nævnet som en domstolslignende instans rent faktisk opfylder det, som vi har forventning om på det her område. Det siger vi, fordi vi fandt, at de tiltag, der blev foretaget i sin tid, var nødvendige af hensyn til sagsbehandlingen og også af hensyn til, at påklagemulighederne ikke blev så mange, at sagsbehandlingstiden blev enormt lang til store sager. Det er ikke mindst for flygtningene selv efter vores opfattelse.

Derfor vil vi på den baggrund afvise SF's beslutningsforslag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Knud Erik Hansen.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg skal undlade at takke for en positiv modtagelse, men jeg kan så godt takke for modtagelsen og diskussionen, som måske har afklaret nogle af de ting, som er vigtige i forbindelse med asylsagerne.

Når vi har rejst diskussionen, er det jo, fordi det bekymrer os, at der kan være sager, hvor der er tvivl, og sager, som er utrolig vigtige for de personer, det drejer sig om. Det er ikke vores fornemmelse, at det drejer sig om masser af tusinde sager, men det er i størrelsesordenen 100-200 sager, hvor der kan være tvivl, men det drejer sig

også om personer, for hvem det kan være meget vigtigt, at vi får afgjort de her sager ordentligt.

Det er også vores opfattelse, at netop asylsager er svære. Det er svære sager, hvor troværdighed ofte indgår som en meget vigtig del af bedømmelsen, og derfor er det også problematisk, at der kun er ét organ, der tager stilling til det i de sager, hvor der er tvivl. Det er derfor vores ønske, at man får en anden personkreds, som kan være med til at bedømme ikke kun beviset, men også troværdigheden.

Så kan man sige, at i nogle tilfælde kan Flygtningenævnet genoptage sagerne som en slags tredje instans, og det var jo det, fru Elisabeth Arnold var inde på. Så havde det været mere betryggende, at det så ikke skulle være en domstolsinstans, men at man havde en anden personkreds i Flygtningenævnet, som så gik ind og bedømte de sager. Det ville for os at se klart øge sikkerheden i bedømmelse mellem troværdighed og bevis, som det jo ofte er.

Som jeg har sagt før, er det for os ikke nogen generel kritik af Flygtningenævnet. Vi oplever, at de generelt laver et godt stykke arbejde.

Så vil jeg godt kommentere lidt, hvad ministeren sagde omkring instanser, og det har da også været en del af diskussionen. Jeg synes, at der er en høj grad af forvirring omkring instanser, når man snakker om det her. Hvis man skal sige, hvad vi har af normale instanser i vores system, så har vi et administrativt organ, og så har vi to muligheder for to domstolsafgørelser.

Her har vi Udlændingestyrelsen som en administrativ instans. Der er vist ikke nogen af os, der er i tvivl om, at det er den administrative instans. Dernæst har vi et domstolslignende organ, som vi synes er udmærket som første ankeinstans. Men vi synes, det er tvivlsomt, at det står alene. Vi synes, det er tvivlsomt, at der også sidder ministerierepræsentanter i det.

Jeg er ikke i tvivl om, at de ikke får instrukser direkte. Det tror jeg ikke de gør, men det er alligevel repræsentanter, som har trådt tilbage til ministerierne, og som på en eller anden måde ikke skal varetage ministeriets interesser, men som alligevel kommer fra de ministerier, som har været med til at træffe afgørelsen. Det synes vi er tvivlsomt og i virkeligheden er med til at underminere Flygtningenævnet som ankeinstans.

Jeg har svaret ministeren på det med langtrukne sager, og så vil jeg godt til sidst sige, det er rigtigt, når vi snakker om dokumenter, at man ikke kan afvise dokumenter. Vi har fået at vide,

at det gør man meget sjældent. Tilsvarende er det også yderst sjældent – det har vi også skrevet i vores bemærkninger – at man ikke får mundtlig forhandling, hvad vi opfatter som utrolig vigtigt.

Men vi kan ikke forstå, at hvis det er praksis, at man så ikke også kan gøre det til en ret, således at asylansøgere kan sikre sig, at de kan få den mundtlige behandling, som er så vigtig, og at de også kan få fremlagt de dokumenter, som er vigtige. Det er normal praksis i vores retssystem, at man kan fremlægge de dokumenter og de oplysninger, der er vigtige, og det burde være en ret.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her meddele, at den sag, der er nævnt under punkt 25 på Folketingets dagsorden i dag, udgår af dagsordenen. Dette blot til orientering.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 181:

Forslag til folketingsbeslutning om hensyntagen til flygtninges ønsker og baggrund ved placering.

Af Knud Erik Hansen (SF) m.fl.
(Fremsat 6/4 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Forslagsstillerne bag beslutningsforslag nr. B 181 ønsker, at der i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse om boligplacering, visitering, gennemføres en række ændringer med